Δεν μπορώ να ερμηνεύσω, την πρεμούρα για την αναβίωση των αγώ νων ταχύτητας στη Ρόδο. Μια πρόχειρη ερμηνεία, μπορεί να αποτελέσει το γεγονός ότι υπάρχουν διαθέσιμα κονδύλια σε κάποια πακέτα ΕΣΠΑ, που μπορούν να διατεθούν στον αθλητισμό της περιφέρειας. Στον μηχανοκίνητο αθλητισμό.

Με τις αγάπες, τις νοσταλγίες και τις ρομαντικές προς το παρελθόν διαθέσεις, δεν είναι απαραίτητο ότι συμβαδίζουν όλοι. Πως μπορεί όμως, να υπάρξει αμφιβολία ότι η οσμή του χρήματος δεν αμπαλάρει με τα εκλεκτότερα των συναισθημάτων, εκείνη την μακρινή, ξεχασμένη σε πολλούς, άγνωστη σε περισσότερους εποχή; Και να την ξαναζωντανέψει!

Υπήρξα αποδέκτης ενός δελτίο Τύπου, το οποίον προεξοφλεί: *«την αναβίωση, στις 15 Οκτωβρίου του 2017, του περίφημου Circuit της Ρόδου».*
Στο πανηγυρικό του περιεχόμενο, αναφέρει μεταξύ άλλων:
«Πρεμιέρα αδρεναλίνης στο σμαραγδένιο νησί των Ιπποτών. Η πρώτη πνοή αγωνιστικών κινητήρων αντήχησε ξανά, μετά από 45 χρόνια, στα τείχη του κάστρου της πόλης προμηνύοντας μια θρυλική αναβίωση. Το Circuit της Ρόδου»

Συνεχίζει με περιγραφή του τι συνέβη: *«Οι ήχοι των αγωνιστικών κινητήρων στα τείχη της Ρόδου συγκίνησαν ιδιαίτερα τον περιφερειακό και επιμελητηριακό σύμβουλο Κάλλιστο Διακογεωργίου, ο οποίος έχει το γενικό πρόσταγμα του όλου εγχειρήματος. Μαζί του στην «αγωνιστική πρόβα» ήταν και τα μέλη της επιτροπής αναβίωσης του Circuit Ρόδου, ο αρχιτέκτονας Δημήτρης Παρασσός και ο Πρόεδρος της Λέσχης Αυτοκινήτου Ρόδου Αναστάσιος Αρνάς».*

Και ολοκληρώνεται με την αναφορά του στόχου: *«...δεν στοχεύουν απλά στην αναβίωση του φημισμένου αγώνα στο Νησί των Ιπποτών , αλλά να μπει εκ νέου στην ατζέντα, τόσο του ελληνικού, όσο και του ευρωπαϊκού μηχανοκίνητου γίγνεσθαι».*

Αυτό είναι το σήμερα. Το παρελθόν, μας λέει ότι στην Ρόδο την πρώτη Κυριακή του Οκτωβρίου του '71, διοργανώθηκε ο τελευταίος εν Ελλάδι αγώνας street circuit. Ο θανάσιμος τραυματισμός του Γιάννη «Μαύρου» Μεϊμαρίδη, ενώ ήταν επικεφαλής του αγώνα, οδήγησε την Λέσχη, την διευθύνουσα, τότε, την υπόθεση των αγώνων αυτοκινήτου στην Ελλάδα να απαγορεύσει τους αγώνες στις πόλεις.

Μια ενότητα με πολύ χρώμα, αρκετό ηρωισμό, πολύ ιδιαιτερότητα, έκλεινε.
Αγώνες ταχύτητας στην Ρόδο ξανάγιναν στο τέλος της δεκαετίας του '70, στο εγκαταλελειμμένο αεροδρόμιο στα Μαρίτσα, αλλά ασφαλώς δεν ήταν τίποτα ίδιο.
Όπως δεν θα είναι ίδια και στις μέρες μας, αν και όταν γίνει.

Οι αγωνιστικές δραστηριότητες στη Ρόδο ξεκίνησαν στις 10 – 11 Αυγούστου του '57 με τρεις εξωπρωταθληματικούς αγώνες (ράλυ ακριβείας, ανάβαση & δεξιοτεχνία). Ήταν κάτι σαν πρόβα τζενεράλε και την επόμενη χρονιά διοργανώθηκε για πρώτη φορά στην Ελλάδα αγώνας ταχύτητας μέσα σε πόλη. Εκεί ανάμεσα στα Ενετικά τείχη
Ήταν και ένα είδος εορτασμού, για τη συμπλήρωση μιας δεκαετίας της ένωσης της Δωδεκανήσου με την Ελλάδα. Εκεί άρχισαν τα street circuits εκεί, μετά από 14 χρόνια έκλεισαν, τον κύκλο τους.

Κυριακή 29 Ιουνίου 1958. Η λευκή ΧΚ του Νίκου Παπαμιχαήλ με τον άσσο στο φτερό, στρίβει κάτω από τις Ελληνικές σημαίες στο πρώ το street circuit της Ρόδου.

Σε αυτά τα 14 χρόνια άλλαξαν πάρα πολλά, όχι μόνον στο ημεδαπό μότορσπορ αλλά και στο τρόπο που οι Ροδίτες αντιμετώπιζαν τον αγώνα.
Το 35ο τεύχος του περιοδικού «ωτο τουρίσμ» (10 Ιουλίου '70), ο Γιάννης Παγώνης θα σημειώσει: *«...μπορεί οι κάτοικοι να μην φημίζονται για την θρυλική φιλοξενία, αλλά ας μην ξεχνάμε ότι το καλοκαίρι είναι η μειονότης»*
«...κάποιος ονόμασε τους Αθηναίους «ραλλύστες» χαραμοφάηδες, κι όλοι γενικά οι ντόπιοι έδειξαν στεναχώρια για την άφιξη των ρέησερς στην πόλη τους...»
«Η αντιπάθεια προς τους αγωνιζόμενους και τους αγώνες έγινε πιο φανερή όταν αντιληφθήκαμε μερικά γερά ψαλιδίσματα στους δεσμούς που κρατούν σε συγγένεια ΕΛΠΑ και το νησί. Κι έτσι του χρόνου είναι αμφίβολο ότι θα γίνουν αγώνες».

Ήταν σαφές ότι το πράγμα ξεθύμαινε. Οι Ρόδιοι είχαν πια, πολύ σοβαρά έσοδα για να τα μπερδέψουν με έναν αγώνα μέσα στο καλοκαίρι. Όλα τα σιρκουί, από το '61 και μετά είχαν διοργανωθεί Ιούλιο. Ο Αλέκος Δαρδούφας, πρόεδρος του Αγωνιστικού τότε, κλιμακώνοντας την πίεση δηλώνει: *«Υπάρχουν και άλλα νησιά».*
Για το ΄71 και το, όπως αποδείχτηκε, last waltz, βρέθηκε η συμβιβαστική λύση του Οκτωβρίου. Όπως ακριβώς και στις μέρες μας.

Κι όλα αυτά τα κινεί το χρήμα. Φαίνεται ότι υπάρχει, ότι είναι εκεί, ότι μπορεί να ξοδευτεί για τον συγκεκριμένο σκοπό.
Πρακτικά είναι τρέλα. Από την άλλη αν αναλογιστούμε πόσα πράγματα ξεκίνησαν από μια τρέλα και έφθασαν να γίνουν μεγαλειώδη, δεν θα πρέπει να αντιστεκόμαστε στην τρέλα.
Σε προσωπικό επίπεδο, ας μου επιτραπεί, να αντιστέκομαι στο αμπαλάζ, στο κίνητρο και στον τρόπο.
Είθε να κάνω λάθος.